

Uzurparea instituțiilor statului

O sinteza

Reabilitarea legalității: de la combaterea prescrierii la condamnarea uzurparii justiției

1. Procesul justiției

Multe dintre eseurile-manifest pe care le-am lansat au putut apare ca izbucniri ale unui justitarism patimas, poate justificat, poate consecvent - dar fara obiective concrete. Contrarevoluția FSN? Uzurparea puterii in stat? Jefuirea avutiei nationale? O fi. Si? Ce vrei sa spui cu asta, dincolo de propaganda pentru un anume adevar si o anume politica? Manipularea, farsa, domesticirea cetatenilor - se produc peste tot in lume si nu sint pedepsite juridic ci eventual depasite prin inlaturarea, blinda sau brutala, a celor care le folosesc la un moment dat. Procesul comunismului, contrarevoluției si tranzitiei nu poate fi decit moral (politic, simbolic). Delictul (crima, inselaciunea) politica nu se poate dovedi (pedepsi) - pentru ca opereaza deasupra legii, prin lege, in numele ei. Justitia are intotdeauna dreptate, nu e niciodata condamnabila.

Inteleg astfel de intimpinari (rezerve) fiind si eu satul de incantatia critica obsesiva si sterila, care inlocuieste de 20 ani lupta cu boala ce surpa societatea romaneasca. Nu vreau sa ma adaug cohortei de mini-analisti care isi cistiga piinea (resectabilitatea, pacea interioara) facind nenumarate fotografii unei realitatii patologice, careia nu ii scruteaza radacinile si nu ii influnteaza evolutia.

De aceea, pe linga experienta infruntarii "justitiei", am investit eforturi in directia intelegerii mecanismelor daunatoare si a operationalizarii luptei cu ele. Coborind catre un nou strat explicativ, am sa-mi clarific (demasc) intentiile. Fiind probabil trecut de la categoria "bombastici", la "periculosi", dar ramind "utopic" sau "provocator"- asa cum sint taxat prin culisele civice.

Textul e cam dens- dar am vrut sa comprim aici citiva ani de experienta si studiu.

Cind afirm ca mostenitorii criminalilor comunisti au uzurpat puterea dupa 1990 si ca au folosit legea pentru a-si proteja interesele - nu ramin in registru moral. Mi-am propus sa demonstrez metodic, studiind modul in care legile strimbe au fost strimb aplicate de oameni strimbi - cum a operat crima politico-juridica asupra Romaniei. Si in alte parti legile au defecte sau sint aplicate cu erori. Dar nu in modul sistematic in care a lucrat in Romania intreaga masinarie a legalitatii in slujba injustitiei. Cind o suta de puncte sint pe

aceeasi dreapta, nu se mai poate prezuma intimplarea, ci trebuie cautata cauza (directia, scopul) coliniaritatii criminale.

Nu ma las intimidat (de catre "tehnicienii" prizonieri a unei "specializari" inguste, sau a unor interese ascunse) de aparenta lipsa de suport juridic pentru justitiarism si (un nivel mai sus) de lipsa de suport epistemologic pentru emanciparea viziunii curente despre stat si drept. In materie de distrugere "legala" a unei populatii, cazul romanesc justifica/impune lamuriri si inovatii. Nu putem ramine captivii lozincii "legea veche nu se discuta", stiind ca ne-a fost inoculata amortitor.

Teoreticienii meta-juridici dinafara zonei sinistrate dezbat consecintele eliberarii Europei de Est, sondeaza aporiile care submineaza prezumtiile dogmatice privind legalitatea, admitind legitimitatea "justitiei de tranzitie". Trecerea de la un sistem legislativ, la unul de sens contrar, nu se poate rezolva prin "continuitate" si formalisme vicioase, ci recurgind la alte puncte de sprijin: dreptatea naturala, cutuma internationala, etc. Constatind ca intre 1989 si 1991 s-a administrat, legiferat si judecat in Romania fara temelie constitutionala, Constitutia din 1991 trebuia sa legitimizeze doar acele masuri tranzitorii pe care si le asuma si sa le corecteze pe celelalte. Nu sa se derobeze, gestionind vicios retroactivitatea (protejind abuzurile facute intre constitutii, declarind necorectabile marile lovituri date poporului roman - in numele unei non-retroactivitati ce nu avea nici ea temeii in perioada de reglementat). Dar juristii complici trebuiau sa impiedice cu orice pret anularea legilor strimbe strecurate printre constitutii (cum ar fi legea fondului funciar)- care au permis formarea oligarhiei securicomuniste.

Daca nu ar fi de rea conditie (rea credinta), legiuitorii si juristii romani ar trebui - in loc sa simuleze aplicarea mimetica a unor modele legale externe neadecvate situatiei Romaniei - sa cladeasca dreptul necesar eliberarii, darimind dreptul distructiv.

Raportul dintre lege si cetate, mijlocit de justitie, e cibernetic, nu unilateral. Ca interfata activa intre legi si societate, justitia ar trebui nu numai sa aplice legea ci sa asigure si reactia continua, semnalind legiuitorilor situatiile in care aplicarea legii in instante produce nedreptate. Stabilirea legii se face (in democratie) de catre societate, prin procesul - sanatos sau patogen- al reprezentarii. Administrarea justitiei presupune si ea, teoretic, mandatare populara. Dar nimic nu garanteaza ca statul cucerit de o clica uzurpatoare, care isi mascheaza ne-reprezentativitatea - nu aserveste prin lege populatia.

"Independenta" justitiei e subiect de propaganda. Cum sa nu depinda de putere o justitie care nu face decit sa execute obedient legile decise de aceasta? Cel mult se poate impiedica incalcarea vointei

legiuitorului de catre administratorul cetatii, dar adeseori acestia coincid. Daca justitia comunista ar fi respectat ireprosabil legile comuniste (si nu ar fi facut abuzuri chiar si fata de ele) - ar fi fost legitima? Daca justitia post-comunista, infestata de injustitia remanenta, ar fi fost curatita intii de catre noua putere, inainte de a i se fi acordat "autonomie" (in a boicota democratizarea reala)- ar fi fost rau?

Folosirea legii emise de o putere nelegitima impotriva intereselor reale ale cetatenilor capturati de un stat uzurpat, este un macro-delict cu consecinte prea grave pentru a ramine nepedepsit. Nu se poate menaja legea dovedit criminala si regimul care a folosit-o premeditat, pe motivul ca au putut fi denuntate doar a posteriori. Dreptul trebuie sa porneasca de la realitate pentru a apara umanitatea, nu sa tradeze omul pentru a apara dogme arbitrare, botezate "principii". Un regim (opresiv) cade - cu legi si principii cu tot. Aceiasi juristi care au acceptat umplerea puscaiiilor de catre comunisti, pentru delictul de "politica dezastruoasa", ne explica azi ca nu se poate incrimina retroactiv politica represiva a PCRului. Daca si mult mai micile "infractiuni impotriva justitiei" sint condamnabile, cum sa nu fie penalizata deturnarea intregului aparat juridic, pentru pedepsirea (pina la exterminare) a sute de mii de oameni nevinovati? Ucigind in masa in numele legii, comunistii au compromis fatal legalitatea. Protejind asasinii timp de inca 20 de ani, post-comunistii au continuat si adincit aceasta crima.

Reabilitarea sistemului juridic, esentiala pentru insanatosirea vietii sociale - impune condamnarea exemplara a celor care au folosit legea in directia contrara menirii ei. Scopul meu este sa dovedesc delictul primar al folosirii criminale a legii comuniste si apoi pe cel secundar, al folosirii infractionale a ei in timpul Tranzitiei, intru protejarea primului delict. O meta-infractiune continuata, care ar trebui criminalizata si pedepsita. Urmarind tehnica folosirii dreptului impotriva dreptatii, devine clara si esenta regimului anti-justitiar care mentine in gheare Romania - si care ar trebui contestat si schimbat.

Activitatile anti-justitiare individuale si manevrele oculte care acopera interesele criminale sint partea (cit de cit) vizibila (intuibila) a degenerescentei structurale produse prin uzurparea institutiilor statului. Ca sa poti reclama reaua credinta si reaua intentie a celor care formuleaza, adopta si aplica legile, sa revelezi boala nedreptatii oficiale, trebuie sa folosesti microscopul analitic, scotind la lumina plasa mecanismelor degenerative. Sa arati - de exemplu - cum se poate auto-amnistia un sistem criminal, care a capturat si masina legislativa. Sau, cum poate coabita el cu o constitutie democratica suficient de ambigua, neinvocabila direct de cetatean in instanta, fals concretizata in legi prezumat

constitutionale - verificate de o Curte Constitutionala obedienta si necontestabila.

Anticorpii institutionali deturnati functioneaza impotriva organismului social. Sida juridica transforma "legalitatea" formala intr-o arma folosita impotriva anticorpilor individuali ce incearca sa apere sanatatea colectivitatii. Renuntarea la dreptul existential de a-ti face dreptate singur, in loc sa consolideze tesutul social - il lasa fara aparare. Legalitatea criminala devine mai nociva decit anomia, mai ales cind legile strimbe nu sint nici macar valabile pentru toata lumea, ci permit aplicarea selectiva, in favoarea complicilor si impotriva rezistentilor fata de cotropirea legii, declarati "anarhisti".

Juristii aflati in solda structurilor parazitare, produsi de o indelungata antiselectie, nu au nici capacitatea intelectuala, nici interesul sa scruteze distinctia fundamentala dintre legalitate si legitimitate. O astfel de analiza ar revela brutal criminalitatea juridica ce mentine poporul roman in captivitate. Ar explica de ce victimele comunismului nu dispun de procurori zelosi (care sa-si sfideze sefii, inculpindu-si partenerii si colegii), de avocati bataiosi (care sa piarda procesele, pentru ca ataca Sistemul), de judecatori fara interese anti-justitiare (incompatibilitate eludata de actualul cod de procedura). Aparenta debandada din justitia romana are o explicatie inavuabila.

2. Injustitia post-decembrista

Putin s-a vorbit la noi, dupa 1990, despre fiziologia juridica a lagarului comunist si post comunist! Ca si cum securistii si activistii nu ar fi actionat "legal", nu ar fi fost legitimati printr-un esafodaj legislativ antiuman si antisocial, nu ar fi fost sustinuti, in activitatile lor nocive, de "oamenii legii": "securisti", "militieni", "procurori", "judecatori" si chiar "avocati". Ca si cum tranzitia nu ar fi mentinut nedreptatea - calare pe drept. Ca si cum fosta legislatie nu ar fi statuat conducerea partidului unic si cea actuala nu ar eluda responsabilitatea care deriva de aici.

Ramase intr-un con de umbra protector, detasamentele juridice ale regimului terorist au putut sprijini, dupa 1990, o restauratie discreta dar eficace, care a anulat, in numele "stabilitatii juridice", libertatea platita cu sange de revoltati. Continuitate retrograda, care intareste raspunderea statului fata de victime. In timp ce "noua" putere denunta demagogic crimele celei "vechi", vechii hormoni legislativi stipulau dreptul calailor la pensii mult mai mari decit ale victimelor lor. Cereau celor condamnati pe nedrept sa-si dovedeasca in instante nevinovatia, cu probe (desi un decret din 1990 stabilea pensii compensatorii pentru toti fostii

detinuti politici - declarati implicit nevinovati). Interziceau accesul la arhivele ce ar fi putut oferi probele cerute de codul de procedura. Foloseau ocazia reglementarii gestiunii informatiilor cu care vor opera institutiile de acum inainte, pentru ascunderea urmelor faradelegilor "clasificate" sau "personale". Concepeau legi de retrocedare/privatizare injuste, astfel incit sa permita acapararea rapida a prazii jefuite de statul comunist. Acopereau jefuirea si distrugerea economiei nationale (stipulind pina si faptul ca arhivele CAP-urilor desfiintate si intreprinderilor privatizate nu trebuie mentinute) . Protejau plasa de santaje pe care s-a cladit Romania politica. Aminau "lustratia" - atit cit era nevoie pentru consolidarea pozitiei fostilor gardieni si mostenitorilor lor. Interziceau manifestatiile celor inselati si legitimau reprimarea lor.

Sa nu uitam ca in momentul in care regimul asasin a intrat in volbura schimbarii, a dat un decret pentru interzicerea pedepsei cu moartea. Ca sa nu ti se poata face ce ai facut tu fiind la putere, fixezi, in fata eventualei rasturnari, bariere juridice ce nu pot fi trecute, din cauza non-retroactivitatii... Recunoasterea formala a nevinovatiei fostelor victime si a dreptului lor la despagubire s-a putut face de-abia in anul 2009 (prin legea 221) - in clipa in care agresorii au considerat ca nu mai sint in pericol.

Veti spune ca de toate acestea se fac vinovati doar parlamentarii, votati de populatie - juristii avind doar menirea de a aplica legile emise in numele poporului. Cit priveste "reprezentativitatea alesilor" - vom arata alta data cit de corupte sint regulile jocului. Aici sa ne aplecam asupra rolului "expertilor" din comisiile tehnice, care coc legile puse pe masa parlamentarilor (indivizi care nu vor si nici nu pot sa reperateze semintele de nedreptate strecurate prin textele supuse validarii). Rolul plamaditorilor de norme este mult mai mare decit o recunoaste propaganda "democratica" si o intelege activistul civic superficial. Nomenclatura juridica nu a fost insa niciodata tinta vigilentei civice. Ni se spune ca Adrian Nastase nu are cazier comunist, desi a lucrat intr-o institutie care a trebuit sa legitimizeze juridic opresiunea -inainte de 1990 si sa o ascunda sub lege - dupa. Tehnicienii capcanelor si otraviturilor presarate in legi, pregatesc terenul complicilor care "aplica legile" (profitind de nedeterminarile premeditate ale textelor, interpretate nedrept cu o graitoare unanimitate). Legislatorii ramasi la posturi protejeaza juridic ocupatia securicomunista, acoperiti de "tehnicitati" care alunga banalistii spre zone mai accesibile.

Premeditarea legislativa poate fi insa revelata - printr-o analiza atenta. Puneti lupa pe legea fondului funciar si veti intelege rolul termenului "reconstituire" (pentru a se creea aparenta unei retrocedari, dar a opera de fapt o improprietare, care sa permita

respingerea plingerilor pentru nerespectarea proprietatii). Sau, veti repera rolul unor formulari de genul "in zona colinara, de regula pe vechile amplasamente iar in zonele de cimpie pe solele stabilite de comisie si nu neaparat pe vechile amplasamente" - care au permis comisiilor sa nu dea terenurile valoroase proprietarilor de drept, ci clientelei locale. Sau veti intelege uitarea "comasarilor" din anii '50, care a permis comisiilor sa "reduca" reconstituirile dintr-o localitate, pentru a "constitui" drepturi Tovarasilor in alta. Sa te mai mire ca "expertii juridici" nu au obseravat nici macar faptul ca statul roman nu era proprietar al avutiei CAP (proprietate comuna a asociatilor cu forta) si deci nu o putea distribui - fara o expropriere explicita?

Tehnica favorizarii legislative a infractiunii nu-si poate ascunde premeditarea. Legea are o fatada (pentru observatori superficiali) si o structura deschisa (nedeterminata) intesata cu ambiguitati si vicii ascunse, oferind abuzurilor alibi-ul interpretarilor "gresite".

Afara, gardul Legii 16/1996 (a arhivelor) e vopsit rezonabil: " Documentele a caror cercetare poate afecta interesele nationale, drepturile si libertatile cetatenilor, prin datele si informatiile pe care le contin, sau cele a caror integritate fizica este in pericol nu se dau an cercetare.[ ]". Dar atentie, urmeaza clasica trimitere spre etajul "precizarilor": "Stabilirea documentelor respective se face de catre detinatorul legal al acestora, potrivit anexei nr. 6" . Si ce gasesti in anexa 6? Ca pot leza drepturile si libertatile individuale ale cetateanului: " - documentele medicale, dupa 100 de ani de la crearea lor; - registrele de stare civila, dupa 100 de ani de la crearea lor; - dosarele personale, dupa 75 de ani de la crearea lor; - documentele privind viata privata a unei persoane, dupa 40 de ani de la moartea acesteia; - documentele referitoare la siguranta si integritatea nationala, dupa 100 de ani de la crearea lor; - documentele privind afacerile criminale, dupa 90 de ani de la crearea lor; - documentele privind politica externa, dupa 50 de ani de la crearea lor;- documente ale societatilor comerciale cu capital privat, dupa 50 de ani de la crearea lor; - documentele fiscale, dupa 50 de ani de la creare; - documentele notariale si judiciare, dupa 90 de ani de la crearea lor."

Halal transparenta, pentru o tara iesita din revolutie si doborita de coruptie. Toate astea - pentru a mentine incuiate arhivele, pe timpul necesar improprietaririi nomenclaturii securicomuniste. Daca mergi mai jos, la nivelul regulamentelor interne - intelegi si mai bine. Articolul 25 din normele metodologice interne ale Arhivelor Nationale privind eliberarea certificatelor, extraselor si copiilor de pe documente suna asa : "Petentilor nu li se pun la dispozitie sub nici o formă inventare, dosare, registre, sau alte documente, pentru identificarea actelor care îi interesează; în aceste sens nu se

eliberează nici permise la sala de studiu". Nu devine limpede? Nu e clar si rolul portitei reglabile: "pentru documentele la care nu s-a împlinit acest termen, cercetarea se poate face numai cu aprobarea conducerii unității creatoare sau deținătoare".

Voi exemplifica in alte texte procesul de capturare juridica a societatii, aratind cum s-a realizat trecerea terenurilor taranesti in miinile profitorilor Tranzitiei, blocarea gasirii probelor la arhive, etc. Putin mai jos voi analiza folosirea volantului juridic pentru paralizarea judecarii crimelor comuniste.

Aceste studii de caz m-au condus la urmatoarele concluzii despre ingineria dreptului de tranzitie:

1. Lasati sa fabrice legi in continuare, mercenarii dreptului comunist si-au aparat tabara/parintii/interesele, operind o adevarata Contrarevolutie juridica;
2. Au putut actiona eficace in numele formalismului normativ, negliind respectarea legitimitatii sociale, care ar fi trebuit sa ghideze "justitia de tranzitie";
3. Au lasat urme. Avem probe. Se poate face o radiografie implacabila a functionarii pro-comuniste si pro-mafiote a justitiei noastre de tranzitie - si se pot arata efectele cumplite;
4. Se dovedeste astfel caracterul infractional si antinational al grupului care a ocupat puterea in stat dupa 1990, putindu-se anula legitimitatea "legalitatii" emanate de uzurpatori.

O astfel de cercetare nu se poate baza pe sprijinul teoreticienilor din solda Sistemului, care cautioneaza inselaciunile antisociale si infractiunile impotriva adevaratei justitii. Ei se vor face in continuare ca nu stiu ca in teoriile rafinate ale statului si dreptului - se recunoaste nevoia de legitimitate sociala a legalitatii, care nu poate fi prezumata absolut, impotriva evidentelor. Vor pretinde ca nu au observat in istorie lantul de uzurpari ale statelor, care a dus la capturarea populatiilor victima - dominate, explotate si distruse in numele "legalitatii". Ca Hitler sau Stalin pot fi condamnati - dar nu si baza legala a regimului lor! Ca executarea lui Ceausescu este compatibila cu respectarea legalitatii regimului sau. Cu capul in nisipul lozincilor botezate "principii", nu vor distinge justitia de echilibru, de justitia de lagar si de cea de tranzitie eliberatoare. Vor eluda faptul ca farsa atroce a legalitatii comuniste a dovedit ca se pot face si crime prin lege, nu numai impotriva ei. Vor simula ca nu gasesc solutii pentru ca justitia sa apere sanatatea societatii, alaturi de anticorpii umani, nu sa lucreze pentru virusii ce cuceresc fabrica de drept.

Cit de coroziv poate fi formalismul (mediocritatea intelectuala) daca pina si unii justitiarii autentici admit ca vina lui Ceausescu a fost

ca a tras in populatie fara acoperire legala! Ca si cum i-ar fi fost greu sa si-o confere, punind la lucru masina legalizanta a PCRului. Bucurosi de critica aceasta deabusolata, FSNistii au legiferat in 1990 dreptul de a trage in populatia revoltata, inchizind gura aparatorilor dreptatii... complexati de drept.

Reductionismul e folosit in acoperirea infractiunilor celor urcati deasupra legii. Tribunalele romanesti gazduiesc masacrarea dreptatii in numele "rationamentelor" simpliste, bazate pe lozinci gaunoase, folosite abuziv, interpretate dolosiv si concatenate fara discenamint.

Juristul roman crede ca "non-retroactivitatea" impiedica corectarea abuzurilor acoperite de legi abuzive, ca "autoritatea lucrului judecat"... in cadrul dreptului comunist - mentine sentintele criminale. Nu observa ca "sarcina probei" nu mai poate reveni celui impiedicat metodic, de statul reclamat, sa caute in arhive. Nu intelege consecinta condamnarii comunismului asupra "prezumtiilor" aflate la "lumina si intelepciunile magistratului" (cod civil - art. 1203). Considera "cooperativizarea" nevicata de incalcarea consimtamintului (cod civil- art. 953). Nu vede prin ce noi prevederi legale ar putea fi judecati post-mortem asasinii acoperiti in acesti 20 de ani de complicitii lor, ramasi la putere. I se pare ca raspunderea delictuala (cod civil - art. 998) nu poate crea create mostenitorilor (erezilor) care au acceptat succesiunea avutiilor jefuite de securicomunisti (in ciuda art. 774 - si a altora - din codul civil) . Intelege in schimb "decaderea din drepturi" a victimei statului, care a ratat un termen pentru solicitarea retrocedarii casei sau "reconstituirii" terenului . Aplica legea particulara, chiar cind contravine unei legi generale, dintr-o evidenta neglijenta legislativa (si nu printr-o exceptare explicita). Ajunge astfel sa eludeze garantiile constitutionale si prevederile CEDO privind drepturile omului asumate de Romania, in numele unor "norme" locale (fapt interzis expres de articolul 20 din Constitutie). Dar el crede ca incalcarea constitutiei de catre o lege (regulament etc) este valabila... pentru ca legile se presupun a respecta Constitutia. Intelege ca in caz de conflict al normelor, judecatorul nu poate transa pe loc in favoarea drepturilor omului, ci trebuie sa astepte rezolvarea "exceptiei de constitutionalitate" ridicata catre CC (Curtea Constitutionala) - instalata de PCR ca sa vegheze asupra Tranzitiei (a se studia deciziile penibile ale acestei institutii "terminatoare" - de exemplu, negarile dreptului de proprietate incalcat de comunisti si "reconstituit" arbitrar de urmasii lor).

O lege care ar statuta ca: "In Romania doi si cu doi fac cinci" ... nu poate fi contestata. Legile puterii sint deasupra legilor naturii. Dogma invinge realitatea, "principiile" inving evidenta, teoria

invinge existenta. Se invoca, de exemplu -senin - "prezumtia cunoasterii legii" si se "garanteaza dreptul la justitie" - masuri evident necesare in statul de drept; fara a se observa ca au devenit dovedibil ireale (cine poate urmari zi de zi fluviul legislativ incoerent si criptat?) si fatarnice (putini isi pot apara optimal interesele).

Aceste deficiente fatale ar fi trebuit sa produca masuri (ca educatia juridica in scoli si simplificarea legislatiei) si nu sa amplifice dependenta "tehnica" de avocati (care au monopolizat fara rusine dreptul de reprezentare).

Dar sistemul antijustitiar nu doreste ca victimele sale sa-si poata apara interesele, decit de persoane care nu pot merge prea departe in sprijinirea unui client - daca mai vor sa cistige prestigiu si bani. Daca ar deveni "antipatici", ar incepe sa piarda procesele sistematic si clientela s-ar orienta spre "avocatii cistigatori" (care au trecere la judecatori - dar nu prin excelenta argumentativa...) . "Maestrii" de succes nici nu pot aloca prea mult timp unui dosar, avind in vedere cit cistiga pe minut. Victima comunismului mai are (ceva) sanse daca este reprezentata de un complice al celor pe care-i denunta (ca si retrocedarile, care s-au putut face, cind securistii si-au luat partea). Intr-un cadru teroretic formalist, obtuz si confuz, un "avocat" se "descurca" creind instantei iluzia demonstratiei si clientului pe aceea a apararii intereselor sale. Nici daca ar performa logic, nu ar avea succes. Cu zeci de procese pe zi, masina justitiara nu se poate impotmoli in rigoare. Jurisprudenta oculteaza problema operationalitatii (faptul ca dreptul rudimentar reculeaza in fata complexitatii). Codul de procedura nu prevede nici o obligatie privind calitatea "judecatilor", iar legile - nici o raspundere pentru rebutul/abuzul judiciar.

Organizarea unor concursuri (corupte) de selectie a mediocritatii docile prelungeste boala. Procuratura, magistratura si avocatura sint caste putrede lasate sa prospere cit timp protejeaza Sistemul (a se vedea si exemplul graitor al notarilor, selectati mafiot, platiti fabulos - nu pentru ca o vinzare sau o autentificare ar fi extenuante, ci pentru a nu dezvalui si altora "ingineriile" parafate. Acordarea uluitoarelor "pensii speciale" (raportate doar la ultimul an de activitate) pentru "oamenii legii" care combat, printre altele... discriminarea - spune tot. Cum sa ofere despagubiri consistente unui fost detinut politic, judecatorul al carui salar si ale carui privilegii depind de partea reclamata, cum sa dramuiasca el dreptul la justitie echitabil, in contra intereselor lui?

Schematismul primitiv si imoral care piloteaza gindirea juristului produs de comunism si post-comunism care face ravagii in instante ar fi trebuit combatatut prin dezintoxicare, adica prin reluarea integrala a facultatii de drept... reformate. Facultatile noastre nu

vizeaza intarirea temeliei morale, rigorii in judecata, rafinamentului in interpretare, capacitatii de interpretare a limbajului, intelegerii psihologiei individuale si sociale.

Absolventul hranit doar cu legi si lozinci (daca nu scapa complet de studiu, platindu-si notele) nu distinge Sau-ul de Si, nu neaga sirul de Si-uri prin Sau, contrapune gresit (crezind ca recunoasterea unui drept in situatia X inseamna negarea sa in alte situatii), manevreaza rau raportul particular-general, nu stapineste inductia completa, nu cunoaste rationamentele de tip probabilistic si foloseste dogmatic prezumtiile. Neputind asigura o judecata riguroasa si fecunda (nu numai nepartinitoare) e incapabil sa rezolve cazurile care ridica probleme de metadrept.

Iar piramida corectoare (recurs, apel, etc.) opereaza intr-o ierahie deseori inversata: de-abia in zonele superioare ale magistraturii se afla nedreptatitorii experimentati.

Gindurile si caracterele minime care au ocupat robele nu au nici o sansa sa observe ca reactia aparent paradoxala a victimelor dupa 1990 (care au parut a-si sustine fostii stapini) nu micsoreaza - ci maresc vinovata manipulatoarelor. Ca exploatarea si exterminarea au fost insotite la noi cu domesticirea degeneranta de tip Pitesti, o intoxicare profunda pe care FSN-ul, in loc sa o intrerupa, a amplificat-o - pentru a-si asigura suportul "democratic". Ca santajul exercitat asupra fostilor informatori, i-a obligat sa serveasca in continuare. Ca restul l-a facut o inselaciune atat de mare, ca nu incapa in codul penal. Ca daca s-ar fi prezentat in alegeri cu adevaratele sale intentii, FSN-ul ar fi pierdut. Ca a fost votat de jumatatea celor pacaliti, pentru a face ceea ce cealalta jumatate (a initiailor) dorea sa evite.

Dupa "caderea vechiului regim", multe victime domesticite, colaborationiste, invinse, racordate, aliniate, alienate - nu au aratat interes pentru adevar si reparatie, nu au cerut condamnarea dresorilor, ba chiar au spart capul celor care o cereau, in Piata Universitatii. Dar toate acestea sporesc temeiul interventiei penale in apararea binelui social.

Producerea omului nou, fidelizat agresorului, pune probleme dificile justitiei, de care se poate trece numai cu inteligenta si sete de dreptate. Efectele pe termen lung ale experintelor de degenerare colectiva sint extrem de grave. Justitia normala trebuie sa apere libertatea si demnitatea, nu poate intoarce spatele la "reeducare".

3. Dar ce spune Europa?

Pentru dezintoxicarea spatiului juridic romanesc, nu putem astepta sprijin extern "de la virf", pentru ca stapinii de aiurea, care folosesc "legile" ca sa exploateze in liniste populatii domesticite,

nu au interesul sa stierneasca indoielei privind legitimitatea "intrinseca" a legalitatii. Siretenia profitorului gaseste resurse argumentative pentru a eluda, escamota, minimizeza, criza de legitimitate pe care dreptul o ascunde in subsolul sau.

Aparatorii stabilitatii, continuitatii, pacii, compromisului, uitarii, supunerii - se vor feri de tulburarea apelor provocata de contestatarea dogmei "ordinii de drept", recomandind eventual manipulatorilor nostri sa fie mai discreti, mai performanti. Prizonierii conformismului vor fi iritati cumplit daca le amintim ca la baza echilibrului social sta dreptatea - nu dreptul, adevarul - nu norma, cultura comunitara - nu Constitutia. Ca toate legile sint alcatuite din cuvinte, trimitind la idei si valori sociale, care necesita interpretare umana partajata - adevarata baza a dreptului. Ca un judecator trebuie sa judece logica, sensul si efectul faptelor (respectind balizele legilor, pentru a se atenua subiectivismul si nedeterminarea) - nu sa aplice mecanic legi care, chipurile, acopera realitatea.

Folosirea "integrarii in Europa" pentru asigurarea nepedepsirii crimelor si conservarea pozitiiilor cucerite prin ele - arata creativitatea injustitiei. Multi cred ca, daca ne-am judeca si pedepsi uzurpatorii, am fi aspru mustrati (poate chiar maziliti) de noua Poarta - in numele "aquis"-ului juridic european.

Exista si adevar in aceste consideratii. E previzibila apararea uzurpatorilor statului roman de catre cei cu care au facut cirdasie (economica sau politica). Ca e vorba de mic parteneriat tilharesc sau de aservirea fata de forte care-si protejeaza slugile, ca pe niste fideli arendasi ai neocoloniei internationale in care a fost transformat fostul satelit "independent" al Moscovei. E de asemenea clar ca judecarea crimelor comunismului, scotind in evidenta un genocid acoperit cu ideologie si o uzurpare de putere napirlind de la comunism la capitalism, nu poate place nici ideologilor de stinga (vechii tovarasi de drum, care-si ametesc adeptii cu frazeologia echitatii),nici de dreapta (propagandisti ai avantajelor structurale ale capitalismului). Ca acuzarea sistemului juridic si ridicarea voalului care acopera procesele de uzurpare nu va conveni "cancelariilor".

Am fi naivi sa asteptam sprijin in rasturnarea capusei noastre politice... de la alte capuse.

Dar "Europa" nu se reduce la oligarhia ei. Omologii nostri, prizonierii plaselor ghimpate (sau hipnozelor) legislative, ar putea rezona la tipatul de disperare a unei populatii otravite prin lege. Co-cetatenii europeni ar putea sprijini ideea ca exista un prag al legitimitatii oricarei legalitati, dincolo de care se naste dreptul la revolta si la rasturnarea puterii uzurpatoare; operatie de chirurgie politica urmata nu numai de schimbarea legilor dar si de

corectarea abuzurilor facute in numele vechilor legi si de pedepsirea celor care au compromis legalitatea.

Iar oligarhia occidentala trebuie sa evite gesturile revelatoare, deci nu ne-ar putea impiedica fatis sa luptam pentru o societate de drept. Nu sintem oficial colonie. Inca mai avem dreptul sa avem dreptul nostru, adaptat la problemele tarii. Un demers justitiar bine dirijat si explicat, nu ar permite presiunile vizibile din exterior in favoarea impunitatii si degradarii sociale. Ele ar apare ca o complicitate cu banda care a uzurpat institutiile statului si care poate infesta si alte tari. Daca ne-ar soma sa ne supunem uzurparii, liderii occidentali s-ar compromite si pune in pericol.

Dimpotriva, indemnurile oficiale la insanatosirea justitiei noastre vor continua - si poate ca sint partial sincere. Raspindirea cangrenei sociale de la noi are de ce ingrijora, poate mai tare decit faptul ca ne-am infrunta frontal cu rapitorii statului nostru. Ce se poate reposita cetatenilor care constata starea de fapt a anomiei generalizate si lanseaza lupta pentru reabilitarea justitiei si relegitimarea unei legalitati puse in pericol de impunitatea uzurpatorilor puterii?

4. Procesul celor care au impiedicat procesul

Aparatorii regimului comunist folosesc auto-gratierea, cerindu-ne sa judecam numai abuzurile care contravin ... legilor sale strimbe. De ce am aplica aceasta grila celor care si-au decimat legal predecesorii - pentru modul in care condusesera tara? Nu ne obliga nici morala, nici logica, nici simetria, sa-i dispensam pe Tovarasi de legea talionului. Daca revolutiile pot conduce la judecarea regimului rasturnat (cum au facut ei dupa 1944) atunci poate face asta si revolutia din 1989. Iar daca legalitatea regimului rasturnat trebuie respectata, atunci comunistii trebuie pedepsiti pentru ca au incalcat acest principiu.

Sapind in adincimea in cautarea rosturilor ultime, se ajuge la un moment dat la nivelul primitivelor fara radacini. Nu exista temei ultim al fluxului continuu de evenimente si norme care se pretind juste, pentru a asigura o anume inertie. Lenin a inteles bine asta, atunci cind a si-a centrat miscarea pe cucerirea puterii. Legitimitatea se construieste dupa, daca invingi. Ca sa nu fii la rindul tau rasturnat, iei apoi masuri de "stabilitate".

Relativitatea valorilor, ambiguitatea exprimarilor, fragilitatea sensurilor, adincimea doar partial normabila a realitatii - nu trebuie insa exploatare cu rea credinta, justificind "acoperirea" crimei sub arbitrariu juridic. Sau, ma rog, Ei pot incerca, dar si Noi am putea opune rezistenta, in numele credintelor noastre (ancorante in transcendentia sau in sanatatea imanenta). Dreptul trebuie sa evolueze in sincronism cu conditia umana.

Nu reiau aici expunerea actiunilor si analizelor prin care am incercat sa sustin cercetarea crimelor comunismului si a concluziilor pe care le-am tras (ultima fiind la <http://www.piatauniversitatii.com/news/news.asp-id=5&year=2009&month=12.htm>).

Amintesc doar ca am investit mult timp pentru studierea unor probleme ca: legatura intre dimensiunea civila si penala; continuitatea si responsabilitatea statala; incriminarea statului ca intermediar (comitent); raportul intre constatare si reparatie; relatia dintre daunele morale, materiale si existentiale; mostenirea drepturilor si resonsabilitatilor la urmasi; reprezentarea optima a victimelor; taxa de timbru si cheltuielile de judecata; utilizarea cesiunii, cautiunii, creditarii si donatiei pentru sprijinirea proceselor; estimarea pagubelor si reparatiei; formarea fondurilor necesare despagubirii; conexarea si disjungerea ; organizarea probatoriului, etc.

Obstacolele intilnite m-au condus la concluzia ca sistemul juridic trebuie condamnat. Nu ma pot opri aici asupra fiecarui punct. Tema abordata ar putea face obiectul unui program vast de cercetare sau constitui un amplu program politic. In contiunuar, voi exemplifica strategia juridica folosita pentru evitarea condamnarii faradelegilor regimului comunist si post-comunist, prin analiza tacticii deturnarii "prescriptiei" pentru justificarea impunitatii-manevra dolosiva care surpa temeliile statului de drept.

Pentru cei care mai simt nevoia unei "demonstratii" privind caracterul antisocial al sistemului juridic romanesc, privind premeditarea crimei juridice, am ales acest studiu de caz, aflat in miezul problemei. Farsa prescriptiei se inalta ca un pisc revelator al folosirii dreptului confiscat impotriva dreptatii.

5. Legitimitatea legii si rostul prescriptiei

De unde isi extrage legea legitimitatea? Ce permite sistemului juridic sa ia unui vinovat viata, libertatea sau averea? Aceasta problema, aflata la interfata dintre drept si societate, e urmarita in Romania cu suspect de putin interes - atit din interiorul profesiei juridice cit si din exteriorul ei. Discutiile privind golul de legitimitate produs de rasturnarea din 1989 sint evitate. Nu e bine sa afle publicul, potential anarhic, ca la radacinile dreptului se afla paradoxuri, scoase in evidenta de raportarea la drept a incercarii de revolutie din 1990.

Un sistem juridic este bun pentru ca e acceptat sau e acceptat pentru ca e bun? E bun in sine, sau doar prin comparatie cu altele, mai putin adecvate unei anume realitati sociale? De la anarhism pina la legalism, pozitia fata de legitimitatea legii e determinata de ipoteze (optiuni) si nu de concluzii.

Survolind teritoriul ocultat al temeiurilor legii, gasim si o idee greu de contestat: legea isi trage legitimitatea din nevoia de aparare a tesutului social. Infractorii nu sint pedepsiti in numele razbunarii (cum par a crede promotorii impunitatii "crestinesti"), a vreunei imperativ formal, sau a intereselor partizane (cum se fac a crede criticii "vinatorii de vrajitoare", amintindu-si de macelul pe care l-au facut protejatii lor) . Ci pentru ca fapta nedreapta si pagubitoare pune in pericol contractul social, sudura societatii, plasa de reguli care coaguleaza comunitatea si da garantii de participare acceptabila la jocul colectiv. Sint infruntate, prin pedepsirea legala, doua fenomene nocive: dauna injusta produsa unui membru al comunitatii si cascada de agresiuni declansate de razbunarea personala. Pedepsa penala, chiar cind se face in numele unei victime, este justificata de interesul societatii. Reparatia civila - asigura increderea generala in contract.

Legitimitatea legii nu e deci o dogma operind automat (fara temeiuri verificabile) ci un criteriu care decurge din necesitatea apararii societatii de degenerari - cu diverse grade de nocivitate. Prezumtia legitimitatii nu poate lucra decit pina la proba contrara, ea depinde de verificarea temeiurilor sale. Daca nu confundam scopul (sanatatea sociala) cu mijlocul (respectarea legalitatii) si nu stam cu spatele la istorie, vom vedea nenumarate situatii in care societatea nu e aparata de lege ci dimpotriva, distrusa cu ajutorul ei. Legile (premeditat) antisociale nu sint legitime - in viziunea dreptului natural. Iar abordarea dreptului conventional nu poate pretinde ca regimurile de ocupatie, care captureaza institutiile statului - si prin ele populatia, dau legi care ar reprezenta reale conventii sociale.

Dincolo de consideratiile savante, dispunem de repere de bun simt, pe care agentii impunitatii nu le pot ataca frontal, trebuind sa recurga la tertipuri sofisticate pentru a le conturna.

E clar ca marele scop al sudurii sociale, este grav compromis in cazul in care legea e folosita impotriva dreptatii si institutiile uzurpate ale statului sint instrumente de aservire. Ca folosirea legii pentru protejarea vinovatilor produce disolutie. Ca deraierea legalitati are efecte mai profunde decit incalcarea legii de catre un om sau un grup organizat. Genocidul este pedepsit mai aspru decit uciderea citorva oameni si aceasta decit uciderea unui om - nu numai din motive cantitative. Urcind scara delictului, se amplifica gravitatea calitativa a destabilizarii sociale. Ce fel de societate se plamadeste acolo unde asasinatul in masa este lasat fara pedeapsa iar asasinii se imbogatesc sfidator? Invitatie respectarii legii devine o evidenta capcana pentru "fraierii" ramasi sub lege - care "se prind"... si actioneaza in consecinta. Intreaga temelie a legalitatii se prabuseste. Farsa justitiara, drapata cu aparente

formale, compromite acordul de constiinta necesar jocului social reglementat.

Cei ce invoca "vinatoarea de vrajitoare" pentru a apara interese partizane criminale, profita de neintelegera ideii de legalitate. Pentru ca sa nu se reia spirala razbunurilor personale (infruntarilor anarhice) intervine legea - ca intermediar regulator intre reclamant si acuzat. Si nu pentru a asigura impunitatea vinovatilor, in numele "iertarii" si "uitarii". Aceste "renuntari la ura/pedeapsa/razbunare" se pot practica sufleteste, ca o curatire/distantare/transcedere, in timpul rugaciunii, in fata icoanei - dar nu trebuie sa intareasca pozitia Raului "in lume".

Nici cind victima iarta, nu dispare gravitatea faptei anti-sociale. O fi iertind parintele copilului violat, rudele celui ucis, sufletul celui inchis pe nedrept, mintea celui pradat - dar societatea nu-si poate permite incurajarea faptei criminale, prin nepedepsire. Fostii detinuti politici isi pot trata cum vor asupra lor, pot negocia armistiiti, ii pot imbratasa melancolic, dar nici macar ei nu au dreptul sa expuna noua generatie pericolului nedreptatii nepedepsite. Cine ne garanteaza ca infractorii PCR/FSN iertati nu vor mai face rau tarii si crimele nepedepsite nu vor degrada cadrul social, instituind impunitatea la scara mare si corodind temeiurile legitimitatii legii? br>

Regimul comunist a comis cea mai mare crima impotriva societatii: A PEDEPSIT IN MASA OAMENI NEVINOVATI. Atentie, nu numai ca a ucis, chinuit, spoliat si alienat generatii. Si asta ar fi fost o lovitura extrema data tesutului social si conditiei umane. Dar comunismul a distrus in numele legii, el A PEDEPSIT UCIGAS, dind si legalitatii lovitura de gratie. Partasii la acest legicid ne tin cu spatele la el, facindu-se ca nu observa consecintele utilizarii legii ca instrument al crimei de stat. Dar efectele acestei profunde lovituri anti-sociale se simt pregnant in societatea romaneasca si nu vor dispare multe decenii. Daca nu cumva... vor rapune natiunea romana.

E in joc reabilitarea legalitatii. Fara de care, observind coruperea fatala a conventiei sociale, victima poate inceta sa respecte codul delegitimat, incalcind legile (in masura in care poate evita pedeapsa), sau facindu-si singur dreptate. Nu mai putem acuza "smecherii" ca se descurca (in legitima aparare, pentru a-si putea hrani copii), nu putem acuza anarhistii de subminarea puterii in stat (destabilizare) - cit timp toleram crima deturnarii statului si coruperii legalitatii, de catre parazitii societatii.

Cind statul ocupat de protectorii criminalilor protejeaza hotia la scara mare si anunta ca nu are de gind sa repare nedreptatile, este relegitimata mica hotie si razbunarea, plasa conventiilor formale (care operationalizeaza pe cele morale) fiind destramata fatal.

In acest cadru trebuie observata tehnica invocarii prescriptiei pentru protejarea infractiunii.

6. Rostul prescriptiei si a intreruperii/suspendarii.

Prea putini dintre cei care cred ca stiu ce este "prescriptia" s-au oboisit sa studieze istoria, teoria si practica ei, in cautarea temeiurilor si a principiilor care ar trebui sa-i guverneze aplicarea. Publicul manipulat intru simplism (cale batuta de capturare a unei societati) stie doar ca, dupa trecerea unui numar de ani de la comitere, delictul X nu mai poate fi penalizat sau reparat - fara a mai conta de ce. In realitate, conteaza foarte tare. Trebuie sa stim de ce se aplica perscriptiile, daca vrem sa supraveghem aplicarea lor corecta.

In esenta, prescriptia combina compromisul pragmatic (admitind ca nu avem resurse pentru un justitiarism integral), dorinta de cicatrizare (vindecarea fracturilor sociale) si penalizarea indiferentei civice. Daca victima unui delict nu arata, mult timp, interes pentru corectarea situatiei, ea pierde dreptul de a mai face apel la resursele societatii- pentru a i se face dreptate. Cel care se trezeste dupa multi ani ca e nemultumit... de un act de care a stiut tot timpul - este amendat pentru delasare. La nivelul interesului colectiv, problema se pune similar - daca membrii unei comunitati nu denunta un delict imediat dupa comiterea lui, ci o fac cu nejustificata intirziere - se renunta la penalizare, considerandu-se ca, o data cu departarea in timp, efectele agresarii organismului colectiv scad.

Prescriptia este deci o recunoastere a faptului ca justitia nu poate acoperi realitatea. Un compromis de inteles- dar nu un scop de promovat.

Temeiul pedepsirii (nocivitatea sociala) trebuie sa orienteze limitarea responsabilitatii penale si civile.

Dozarea depenalizarii in functie de scurgerea timpului depinde de viziunea metafizica privind continuitatea si evolutia individului si colectivitatii. Formalismul isi tradeaza aici postura incomoda. Cum se justifica iertarea integrala a faptei x in ziua n, desi era penalizabila integral... cu o zi in urma? Poate ca, intru respectarea temeiurilor dreptului, pedeapsa trebuia scazuta progresiv, nu sa dispara printr-un salt arbitrar.

Admitind in principiu ca, pe masura ce timpul trece, reverberatiile nocive produse de un act antisocial isi scad amplitudinea, calculul reducerii pagubelor si daunelor ramine problematic. Pe masura scaderii interesului protagonistilor directi (victime si vinovati), sau o data cu disparitia lor fizica, dispare si efectul coroziv asupra socialitatii?

Raspunsul variaza de la caz la caz. Exista agresuni ale caror efecte persista mult timp (influentind geografia economica, tesutul

social si constiinta colectiva). Cit timp societatea romaneasca va suferi disolutia genocidului comunist si protejarii lui dupa 1990 - nu exista teme de prescriere. Plecind de la astfel de consideratii s-a ajuns la conceptul de imprescriptibilitate (despre care vom vorbi mai jos).

Sa observam acum temeiul pragmatic al prescriptiei (care se impleteste cu necesitatea cicatrizarii fracturilor sociale).

Limitarile impuse de operationalitate sint un subiect ocultat de literatura juridica (vezi o analiza la :

http://www.piatauniversitatii.com/news/default_editoriale.asp-year=2007&month=5.htm).

Oricit de mult am dori ca nedreptatile sa fie corectate, trebuie sa recunoastem ca acest lucru cere alocarea unor resurse si ca, in cazul unor infractiuni in masa - care reclama cercetari de o amplitudine uriasa - justitia e silita sa faca compromisuri cantitative.

Dar nu calitative. Selectia partii rezolvabile trebuie sa ramina pilotata de legitimitate (de exemplu, sa fie pedepsiti, de jos in sus, marii vinovati, nu micii executanti ai atacurilor anti-sociale instrumentate prin stat) si nu ghidata de metode arbitrare (tragerea la sorti a celor pedepsiti, iertarea in bloc - dupa ce trece termenul necesar, etc.).

Pentru a nu coroda legalitatea, compromisul pragmatic al de-penalizarii (derogarii de la nevoia pedepsirii agresiunii) trebuie sa combine amendarea indifferentei partii afectate cu cintarirea efectului social. Iertarea unui act ce a implicat un infractor, a facut o victima, a avut efecte un an - nu poate fi cintarita la fel cu aceea a agresiunii ce a lovit milioane de victime, a antrenat zeci de mii de complici, a inchis populatia intr-un lagar peste jumatate de secol, a infestat societatea si deformat geografia sociala, a compromis legitimitatea legii si increderea in conventia sociala- criminalizind justitia.

Indiferenta victimelor comunismului? Nocivitatea acceptabila? Pe ce s-ar baza prescriptia in acest caz? Nu stiu oare "teoreticienii" ca justitiarul anticomunist a fost impiedicat pina acum sa-si faca dreptate, de o justitie folosita in interesul delicventilor, care a protejat raufacatorii pe timpul necesar prescrierii? Nu inteleg ei ca acum , cind e anuntata sfidator ca nu se mai poate face dreptate legal, batjocorita victima trebuie sa se resemneze sub spectrul nedreptatii sau sa apere sanatatea societatii - revenind la dreptatea naturala?

Coinsideratiile de mai sus nu introduc idei revolutionare in drept ci cer doar observarea si respectarea temeiurilor care dau legii legitimitate.

O lege care sa recunoasca anularea tuturor prescriptiilor pentru

crimele comunismului si tranzitiei- ar fi binevenita. Nu e nevoie insa neaparat de noi reglementari, care ar putea fi speculate in apararea impunitatii, prin invocarea unor lozinci de-contextualizate ca "non-retroactivitatea legii" (uitindu-se ca scopul fundamental al legii- apararea societatii- ar trebui sa primeze, in orice conflict de principii).

Dar dreptul contine deja instrumente pentru impiedicarea folosirii anti-justitiare a prescriptiei : interuperea si suspendarea. E nevoie doar ca procurorii (reabilitandu-si profesia) sa opreasca valul NUP-urilor pseudo-justificate prin prescriptii, ca avocatii (trecind peste frica de a deveni indezirabili) sa-si "aminteasca" de caile simple de combatere a folosirii prescriptiei impotriva justitiei si ca judecatorii (amintindu-si de raspunderea dreptatii) sa cintareasca jocul prezumtiilor, folosind "luminile si intelepciunea magistratului"... neinregimentat .

Daca partea vatamata civil/penal nu a depus plingere in timpul reglementat, din motive neimputabile ei (cum ar fi impiedicarea inevitabila a judecatii sau intreruperea posesiunii prin violenta si dol) - conform codurilor in vigoare (cod penal - art. 128, cod civil-art. 1847, coroborat cu art. 1851) prescriptia se suspenda (ingheata clepsidra depenalizarii) sau se intrerupe (relansarea ceasului iertarii de la zero). Nimic mai firesc - daca nu uitam rostul prescriptiei.

Cum sa penalizezi victima impiedicata sa-si faca dreptate? Cum sa premiezi un infractor/delicvent care, a adugat crimei/pagubirii initiale pe aceea (impotriva justitiei) de se sustrage legii, folosind protectia unor institutii parazitare de complici ai sai? Daca am admite o astfel de utilizare a prescriptiei am invita toti infractorii sa ia masuri pentru a ascunde urmele si a folosi coruptia si protectia politica pentru aminarea judecarii pina la pragul prescriptiei.

Ceea ce ar surpa temeliile dreptului - gen de agresiune tratat in sectia de cod penal dedicata "crimelor impotriva justitiei".

Cu toate aceste evidente, procurorii, avocatii si judecatorii romani - asteptind un semn de sus pentru "schimbarea macazului", si-au folosit "luminile" pentru a intinerici ideea de dreptate, paralizind procesele justitiare pe baza unor prescriptii aplicate mecanic, abuziv, criminal.

Nu e un accident - ci e semnul combinatiei intre inregimentare, complicitate, josnicie si incompetenta.

Cum sa explici altfel faptul ca, in timp ce chiar ministrul FSNist al justitiei recunoastea public, in 1990, ca prescriptia nu poate acoperi crimele comunismului (fiind intrerupta, pentru ca victimele nu puteau inculpa regimul, inainte de caderea sa) procurorii din

subordinea sa inchideau, cu NUP-uri motivate prin... prescriere, plingerile penale de genul celei depuse de noi la procuratura militara din Bacau, in urma descoperirilor de la Dealul Marului (octombrie 1990) ? Sau incercarea de a sufoca anchetele de la procuratura militara privind Contrarevolutia (decembriada si mineriada), care au durat peste un deceniu- pe aceleasi "temeiuri" ?

O alta "superficialitate" sistematica este neaplicarea intreruperii care intervine (art. 133 cod penal, art. 1865 cod civil) atunci cind partea vatamata s-a plins, fara efect, in timp util. Dar plingeri s-au facut, dupa 1990, si la procuratura si in instante, si ele relanseaza termenele pentru toate victimele, pe principiul solidaritatii creditorilor si debitorilor (art. 1045, 1036 si 1872 cod civil). "Uitindu-se" dolosiv faptul ca prescrierea crimei nu e scopul legii si nici obiectivul procuraturii, se pretinde ca o ancheta penala care nu a declansat inculparea (procesul penal), pentru ca a fost lungita incredibil sau terminata cu un NUP abuziv- nu intrerupe prescriptia. Asadar, desi victima s-a plins la timp, desi si-a irosit ani de zile cersind dreptate, doar pentru ca procurorii nu si-au facut datoria... infractiunea se prescrie.

Se poate compromite legalitatea mai eficace? Se poate evita concluzia ca aceia care au protejat infractiunea "prescriptoriu", trebuie la rindul lor condamnati?

Iata drumul la care duce enormitatea, propagata prin media deturnata, corupta si coruptoare din Romania, ca jefuirea avutiei nationale, operata dupa 1990, nu mai poate fi anchetata, pedepsita si corectata din cauza... prescrierii. Populatia, crezind ca a inteles ce este justitia: fa orice, dar asigura-te ca nu vei fi pedepsit (eventual santajind alt infractori) pina la termenul de prescriere, dupa care - iti poti etala prada, facind in ciuda justitiarilor neputinciosi.

7. Extinctia... dreptului la dreptate si reduita arhivelor

Cine are in mina masina legala poate intoarce adevarul pe dos, poate jefui prin decret, poate interzice dreptatea.

Pentru a ingreuna repararea abuzurilor facute dupa 1945, in anul 1958, regimul comunist a emis Decretul 167. Acest atac al dreptului comunist a scurtat drastic termenele de prescriptie pentru raspunderea civila delictuala (art. 998 cod civil) care a trecut de la cei 30 de ani prevazuti in codul civil (art. 1890) - cu reduceri la 20 si la 10, in cazuri bine precizate... la trei ani.

Faptul ca legislatorul post-decembrist a mentinut in vigoare, din noianul legilor comuniste - abrogate bucatata cu bucatata, tocmai acest decret - spune despre Tranzitia juridica la fel de mult ca incuierea arhivelor. Rivna cu care au folosit instantele, 20 de ani, aceasta

portita (chichita) pentru a respinge pretentiile de despagubire ale victimelor abuzurilor comuniste - probeaza vinovatia justitiei, dincolo de dizertatiile "tehnice". Cum "salutarul" decret 167 nu acoperea (vezi art. 22) si dreptul de proprietate, retorica judiciara post-comunista a recurs la artificiiul negarii vechilor proprietati ("reconstituite") si la cel al denuntarii caracterului "material" al daunelor cerute pentru pagubele morale si existentiale - incit sa se poata aplica decretul 167... dreptului la actiune "avind un obiect patrimonial" (art. 1).

Misiunea de extinctie a dreptatii, la care s-au pretat juristii romani, iese in relief observindu-le pledoariile si motivarile. Cum de nu au observat, atitia ani, supusii decretului 167, ca acesta continea si o multime de prevederi (art 8,13,16,19) care ar fi permis depasirea prescriptiei "extinctive"?

Prescriptia - se spune de exemplu in decretul comunist folosit de protectorii faradelegii - "incepe sa curga de la data cind pagubitul a cunoscut sau trebuia sa cunoasca, atit paguba, cit si pe cel care raspunde de ea". Cum institutiile statului (si cu atit mai putin victimele) nu au nici azi cunostinta de responsabilul suferintelor, prescriptiile vor incepe sa curga legal cind in Romania se vor crea conditiile adecvate cercetarii infractiunilor pagubitoare.

Dar de ce nu s-au legat avocatii (sau nu au auzit judecatorii) nici de prevederile decretului 167 care scoateau din joc prescriptia, datorita fortei majore (art. 13), cedarii la violenta (art. 9), gasirii de noi probe (consecinta a art. 8)? De ce nu au observat ei ca prescriptia (vezi si art. 1841 cod civil) intra in joc doar la cererea partii care poate profita de ea si ca judecatorul, daca are motive, o poate respinge (art. 19, decret 167/58). Ca sa creada in continuare publicul ca bietul nostru stat si bietii nostri judecatori ar fi vrut sa faca dreptate, dar nu au putut, din cauza nemiloasei prescrieri?

Ar fi mai bine sa stie toata lumea ca statul roman post-comunist nu era obligat sa invoce prescriptia in contra celor care cereau reparatii, deci ca el a aparat impunitatea comitentilor (devenindu-le complice) - desi s-a obligat, prin conventia CEDO (vezi si art. 20 din Constitutie) sa respecte drepturile omului (inclusiv proprietatea). Ca judecatorul roman nu era obligat sa ucida dreptatea, dar a facut-o, in ciuda garantarii CEDO a dreptului la justitie. De ce sa se creada ca valul masiv de dosare aterizat la Strasbourg este un accident datorat stingaciilor "inceputului" si nu un efect al complicitatii cu trecutul?

Una dintre caile care ar fi permis depasirea prescriptiei penale si revizuirea proceselor nedrepte este gasirea de noi probe (vezi codul de procedura penala, art 394). Recunoscind sensul/temeiul corect al

precriptiei/revizuirii, legea prevede ca, daca o victima nu si-a putut face dreptate din cauza ca nu a dispus la timp (din motive neimputabile ei) de o anumita proba, care apare dupa expirarea termenului de prescriere, ea poate cere dreptate/revizuire.

Probe noi?! Daca ar fi emanat din Revolutie si nu din Contraerevolutie - puterea FSN ar fi facut orice pentru dezvaluirea secretelor regimului criminal. Intelegind uriasul pericol pe care-l reprezinta arhivele pentru infractorii protejati dupa 1990 de uzurpatorii statului roman (amenintati cu reactivarea termenelor de penalizare a faptelor lor) - legiuitorii ce au protejat tranzitia nomenclaturii, au acordat atentia cuvenita apararii redutei arhivelor.

Voi trata in alta parte tema incuierii si (dez)organizarii arhivelor, care a frinat reperarea si consultarea documentelor utilizabile ca probe ale crimelor comunismului. Pornind de la experienta acumulata in acesti ani in lupta cu Arhivele "nationale", voi explica minutios tehnicile folosite pentru tainuire: interdictia accesului in buncarul arhivistic, invocarea abuziva a legii protectiei informatiilor personale si clasificate, distrugerea unor fonduri si mentinerea unei necesare dezorganizari, ingreunarea reperarii probelor prin echipare medievala si restrictii prevazute in regulamente interne, etc. Toate vegheate de Ministerul de Interne, care a pastrat controlul asupra documentatiei privind crimele sale.

Marchez aici doar concluzia: se poate dovedi riguros ca victimele regimului comunist nu au avut posibilitatea sa-si intareasca probatoriul in acesti 20 de ani, datorita piedicilor de documentare. Protejind arhivistic vechii uzurpatori ai statului, gestionarii arhivelor si-au demascat coniventa/complicitatea, intrind la rindul lor in zona penalizabila (tainuire, protectia infractorului si chiar complicitate - in actiuni de jefuire incepute inainte de 1990, dar finalizate dupa).

In ciuda uriasului efort pentru paralizarea justitiei post-decembriste, adversarii "vinatorii de vrajitoare" nu pot scapa de relansarea termenelor de prescriptie, dupa capatarea dreptului de acces la documentele incuiate pina acum de lege sau ascunse de arhivisti. Tactica limitarii acestui pericol este insa eficace: prelungirea interdictiilor si dezorganizarii, pina cind dispar fizic cei ce ar putea "penetra arhivele", pentru a gasi documentele pe baza carora s-ar relansa termenele si procesele. Se va spune: sinteti din nou in termen, dar nu mai aveti calitatea de parte (victima si calaul au murit).

Contraacararea acestei manevre (care surpa si ea credibilitatea sistemului juridic romanesc) va depinde de pozitia fata de dreptate a noilor mercenari ai dreptului - de tinara generatie puita de

Sistem.

Chiar si astazi, daca ar exista vointa, s-ar gasi in lege suficiente temeiuri pentru combaterea "protectiei documentare" (codul de procedura civila, la art 174, prevede -de exemplu- ca proba impiedicata de partea adversa se poate considera facuta; ramine doar ca principiul sa fie aplicat statului roman, ca parte reclamata in procese, care a impiedicat sistematic accesul la probe.)

8. Infractione continuata, imprescriptibilitate si neprescriere

Depasirea prescriptiei complice se poate baza si pe observarea infractiunii continuate (vezi art. 122 cod penal) din care se poate extrapola (daca se vrea) gestiunea corecta a delictului continuat, ca baza a responsabilitatii civile. Ideea este fireasca, daca recurgi la temeiuri: prescriptia incepe sa curga de la terminarea unei infractiuni/ unui delict, oricit de lunga ar fi perioada pe care ele s-a intins.

Dar cind s-au terminat actiunile imputabile infractorilor comunisti?

Incepute prin spolierea cetatenilor si incarcerarea lor in puscarii (sau lagare de munca camuflate, cum ar fi CAP-urile) gravele crime impotriva cetatenilor Romaniei au continuat dupa 1990, in forme riguros demonstrabile. Dupa 1990, prada acumulata de statul folosit pentru spoliere a fost "distribuita", prin diverse "inginerii", catre partasii tilharirii natiunii (da, jaf cu violenta)- care au declansat distrugerea economiei si degradarea genocidara a calitatii vietii.

Tainuirea crimelor facute prin legea si justitia comunista s-a facut de catre legea si justitia de tranzitie. Impiedicarea justitiei, paralizarea anchetelor si proceselor, a continuat pina azi, fapt dovedibil usor, pentru ca NIMENI NU A FOST PEDEPSIT, in ciuda reclamatiiilor depuse.

Orice termen de prescriere poate fi intrerupt pina cind infractiunea va inceta.

Nu intimplator s-a facut orice pentru a ascunde continuitatea regimului "rasturnat" in 1990. Nu intimplator partidele satelit si intelectualii aserviti "cred in schimbare", recunosc legitimitatea, se declara infrinti, ne roaga sa votam raul mai mic, ne invita la reconciliere cu calaii, etc. Tovarasi au ramas la putere, afisind straie noi, pretextind "modernizarea"- dar dind legi care apara interesele vechii nomenclaturi criminale, imbogatite.

Folosirea premeditata a legii in sprijinul impunitatii este demonstrabila nemilos si arunca intregul sistem juridic in postura de complicitate (art. 26 cod penal) de care nu s-ar putea scutura decit trecind de partea populatiei-victima, evadind din ghearele celor ce ocupa ilegitim pirghiile puterii.

Daca nu ne ratacim de pe linia infractiunii continuate si nu uitam

nici restringerea accesului la probe, putem scoate oricind din functie arma prescriptiei, folosita de sistemul anti-justitiar. Desigur, nu in fata judecatorilor de servici. Prescriptia reala va incepe sa curga o data cu prima judecare a crimelor - care ar dovedi ca blocajul a incetat.

O dovada de rea credinta a sistemului juridic (si de primitivism civic) este si tratarea imprescriptibilitatii. Pericolul de corodare a bazelor legalitatii, prin invocarea abuziva a perscriptiei, a determinat societatile emancipate sa declare anumite crime (si anumite drepturi) "imprescriptibile". Cei ce au impus aceasta rafinare codului penal (plasata in sectia crimelor impotriva umanitatii) si civil (statutind perenitatea dreptului de proprietate) ar fi putut recurge la o marire a termenelor sau la o intarire a mecanismelor de suspendare si interupere. Dar au vrut sa bareze mai ferm raul impunitatii, microbul ce poate distruge radacinile dreptului.

Din pacate, aceasta intarire a legalitatii este interpretata in acelasi spirit simplist-formalist-tendentios, cu aceeasi neglijare a temeiurilor, a spiritului legii. O prima forma de reductionism incearca sa "rezerve" imprescriptibilitatea holocaustului evreilor, sau macar sa o limiteze la genociduri declarate de "organisme internationale abilitate". Nu cred ca aceia care se aseaza cuminti la coada mondiala de validat (partizan) genociduri, cerind voie sa judece distrugatorii natiunilor lor- reprezinta real aceste natiuni.

O a alta forma de evitare a imprescriptibilitatii se bazeaza pe speculatii semantice "savante" (profitindu-se de faptul ca cercetarea stiintifica poate fi invocata manipulator, in fata unui public care nu o cunoaste).

Mini-interpretii pretind ca masacrarea atitor romani, facuta in numele justitiei, poate ramine nepedepsita, din cauza limitarii imaginare a extensiei termenului "genocid", pe care chiar codul penal comunist l-a explicat astfel:" Art. 357 Savirsirea in scopul de a distruge, in intregime sau in parte o colectivitate [IR: fara restrictii privind genul colectivitatii] sau un grup national, etnic, rasial, sau religios [IR: enumerare pe care e absurd sa o consideri exhaustiva, in ciuda uitarii unui explicit "si altele"] a vreuniei din urmatoarele fapte: a) uciderea membrilor colectivitatii sau grupului [IR: deci oricum, colectivitatea generica e adaugata grupurilor particulare] b) vatamarea grava a integritatii fizice sau mintale a membrilor colectivitatii sau grupului [IR: Precizare cu consecinte majore, in cazul lagarului romanesc] c) supunerea colectivitatii sau grupului la conditii de existenta sau tratament de natura sa duca la distrugere fizica [IR: Cum ar fi tratamentul aplicat de doua decenii victimelor Tranzitiei] d) Luarea de masuri

tinzind la impiedicarea nasterilor in sinul col sau grupului [..]"

In loc sa respecte intentia de fond a celor ce au declarat genocidul imprescriptibil, aparatorii impunitatii pretind ca masacrul in masa, pe motive sociale, politice, culturale, etc. - e mai putin nociv. Dar ce om cu mintea normala nu ar considera genocid decimarea: " batrinilor peste 60 de ani", " femeilor blonde", "elevilor repetenti", "proprietarilor de pamint", "bolnavilor de diabet", "taranistilor" etc? De altfel, sa spui ca distrugerea populatiei Romaniei nu a lovit un grup national - e o sinistra batjocura.

Nereusind sa tina cont de temeiurile prevederilor formale, mai sperati decit trebuie de suparari (imaginare sau reale) ale unor cercuri de influenta din strainatate, promotorii imbogatirii codului civil cu un articol nou, care sa incrimineze "politicidul" nu observa ca dau apa la moara celor care sustin ca crima impotriva poporului roman nu era denuntata de vechiul cod- si deci, nu va putea fi penalizata, fara incalcarea "sacrului principiu" al non-retroactivitatii. Nu stiau liderii comunisti ca e rau sa macelaresti si subjugi un popor? Are dreptul alt rost decit sa corecteze nedreptatile- retroactiv? Desi nimic nu ne obliga sa respectam... retroactiv norme care nu ar putea avea sediul decit in jurisprudenta sau legislatia comunista, e bine sa evitam mlastina diversiunilor juridicoase, ne-admitind ca de-abia de acum inainte, ceea ce au facut comunistii e condamnat si de lege.

Acaparati de chitibusuri, juristii romani (si din pacate, unii combatanti civici care le cad in plasa) nu observa ca genocidul pe motive politice ERA DEJA INCRIMINAT CLAR si declarat imprescriptibil in codul penal romanesc in vigoare in timpul comiterii crimei (continuata de altfel pina azi). Invit analistii superficiali sa reciteasca atent codul penal, aplicind regulile firesti de interpretare a limbii, de functionare a logicii si de discernere a spiritului legii.

Solutia cea mai buna pentru depasirea barajului format din prescriere - pe de o parte si evitarea imprescriptibilitatii - pe de alta ... este atacarea lor simultana. Noi avem de-a face cu o crima majora, imprescriptibila, compusa (insotita) de o cohorta de crime continuate pina azi care, chiar daca nu ar fi conexe genocidului, nu au de ce fi prescrise (vezi neinvocarea de catre un stat curatit, intreruperea pentru forta majora , suspendarea pentru NUP-urile vechi, aparitia probelor noi o data cu deschiderea arhivelor, etc.).

Nu avem de ce sa ne reducem pledoaria la pista denuntarii crimelor imprescriptibile (si celor conexe) sau a crimelor ordinare (neprescrise - pentru ca justitia nu a putut functiona pina acum). De ce sa ne lasam capturati in meandrele consideratiilor josnice despre faptul ca genocidul asupra poporului roman e mai putin denuntabil ca

altele (nefiind validat la Roma), despre suferintele noastre acceptabile, care ar merita mai putin reparatii ca ale altora.

Plingerea pe care am inaintat-o procuraturii in august 2006, in numele Comitetului de Reprezentare a Victimelor Comunismului (http://www.procesulcomunismului.com/plingere_parchet.htm) depaseste aceasta capacana. Am cerut sa fie aplicat orice mecanism de eliminare a prescrierii, aratind ca pentru genocidul comunist ce s-a dovedit nepedepsibil pina azi, avem si temei de imprescriptibilitate si de ne-prescriere. Am subliniat continuarea delictului prin protejarea imbogatirii criminalilor, facind din condamnarea acestei complicitati, de care se fac vinovati in primul rind liderii FSN, un cap de cerere - inca necercetat.

Dorinta de pace sociala sau impotmolirea in formalisme juridice - sint obstacole imaginare. Cu totul altele sint motivele nefunctionarii justitiei in Romania. Scopul e limpede vinovatilor amenintati. Ei "scapa" numai banalistilor de serviciu si "expertilor" in drept nedrept: sa se evite confiscarea averilor facute fraudulos dupa 1990, in urma unor cercetari si unor procese care sa anuleze legitimitatea acestor imbogatiri.

Nu se simte in pericol numai vechea nomenclatura - ci toti cei care s-au hranit dupa 1990 din corpul Romaniei rapuse. Chiar si plantonul (vinatorii micilor chilipiruri) se solidarizeaza cu rechinii, speriat de "tulburarea apelor". Nu s-au strins in jurul Iliestilor si Romanilor, membri PCR pacaliti ca li se vrea pielea, lasati in fundul gol de inselatorii lor?

Patra infractorilor care a cistigat "tranzitia" (profitoarea crimelor comunismului) isi apara cuceririle ilicite- invocind caducitatea recursului la justitia paralizata pina acum si numind impunitatea "reconcliere" .

Daca vor reusi sa prelungeasca blocajul justitiar- nu va mai avea cine si de ce sa faca dreptate.

Nu exista strategie mai anti-sociala.

Raspunderea celor care corup justitia dinauntru este uriasa si tradarea lor e condamnabila in veci.

Dar istoria a aratat ca omului nu-i reusesc perfect, nici macar crimele.

S-ar putea ca gunoiul bagat sub presul justitiei sa o antreneze in haosul produs de dezertarea ei.

9. De ce?

Contestarea legalitatii cu care se captureaza o tara, a esafodajului juridic carora cetatenii ii devin prizonieri, nu pare dirijabila spre tribunal ci rezolvabila extrajudiciar, prin reforma politica sau revolutie. Sigur, ar fi buna o revolutie reusita, sau ridicarea unui

partid eliberator. Dar pina atunci? Lasam justitia in pace?

Sa te plingi unei instante-complice in numele unei legalitati-complice, pare absurd, tragic, inutil, gresit. Nu recunosti legitimitatea sistemului judiciar facind apel la el?

Nu neaparata.

Se poate iesi spirala dintr-un cerc vicios... vicios. Sistemul juridic nu se reduce la aspectele sale contestabile, la partile sale infestate. De altfel, nu instrumentele sunt miezul raului - ci cei care le folosesc intr-un anumit fel. Raman suficiente prevederi legale pe baza carora putem reclama nedreptatea primara si contesta limitarile "legale" care impiedica demonstrabil dreptatea. Folosesti o parte din drept ca sa denunti alta parte. Este ceea ce am incercat sa fac in dosarul fesenadei

(<http://www.piatauniversitatii.com/news/news.asp-id=2&year=2007&month=12.htm>).

In astfel de plingeri "duale", SITUATIA DE DREPT POATE FI ANALIZATA CA SITUATIE DE FAPT - pentru a dovedi piedicile puse de justitie in calea dreptatii. Sa vedem ce vor face gestionarii dreptatii dovedit delictuale, prinsi ca si noi in capcana cercului vicios declansat de uzurpare. Ar trebui sa-si aminteasca de sarcina lor principala: sa faca dreptate, eliberati de imperative legale contradictorii.

Nu vor face asta? Tot va fi mai bine decit sa stam inerti, paralizati de perplexitatea situatiei noastre. Respingerea unei plingeri bine concepute, pierderea unui proces bine argumentat, alimenteaza critica justitiei mai bine decit orice divagatie, revelind mecanisme anti-justitiare, intarind Marea Acuzatie. De exemplu, o prescriere ilegala poate ilustra disfunctiile din instante, in timp ce una ilegala abuziva- pe cele din legislatie.

Prea putin - vor spune "pragmaticii". Cu ce ne alegem combatind-revelator dar fara efect imediat- folosirea contra-justitiara a prescriptiei si in general, protejarea ilegala a profiturilor infractiunilor comuniste?

Cu o fereastră spre adevar, cu un fir de lumina nestins, cu un punct de referinta.

Sa presupunem ca intr-un tirziu (silit, crezindu-se in afara de pericol, napirlit spre alta generatie) Sistemul ar concede ca judecarea crimelor comuniste si post-comuniste a fost impiedicata si ca acest lucru relanseaza termenele pentru judecarea infractiunilor (care nu sunt considerate imprescriptibile). Calaii insa nu vor mai fi. Urmasii lor, vor fi transformati avantajele materiale oferite de "intreprinzatorii" lor parinti in capital albit (pamint, case, bani, firme, slujbe bune, profesii respectabile, etc). In timp ce urmasii victimelor jefuite prin stat - vor fi devenit angajatii urmasilor rapitorilor, poate tovarasii lor- sau vor fi plecat departe, ca sa-si refaca intre straini o viata curata.

Cine si cum va mai putea fi pedepsit? In interesul cui? Cui, cum si

de ce i se vor mai putea oferi reparatii?

Voi trata in alt loc raspunsurile posibile, modul de a corecta partial si intirziat daunele (despagubiri oferite urmasilor pagubasilor de catre mostenitorii infractorilor, condamnarea post-mortem a marilor criminali, etc.) .

Dar admit ca astfel de paleative sint tirzielnice si problematice.

Si atunci? Ce rost mai are toata analiza, tot zbuciumul, toate eforturile de denuntare? Nu mai bine o luam de la zero, uitind ce s-a intimplat? De ce sa te otravesti cu adevarul unei infringeri, in loc sa-i intorci spatele, reluind "drumul spre viitor"? Mai foloseste la ceva un adevar care nu produce dreptate?

A venit momentul sa-mi marturisesc metafizica.

Cred ca cresterea sensului (care intovarasese devenirea noastra fizica) are radacinile in trecut si ne sculpeaza forma- pe longitudinea timpului. Prezentul nu e decit suprafata integrarii noastre, sub care acumulam realitatea trecutului- ce ne constituie. Inaintam cu spatele la viitor (cum spunea Coanda) si cu fata la trecutul care se intregeste continuu. Pina si "utopiile" sint pofta de un alt trecut.

Cei care ne invata sa ne traim prezentul uitindu-ne volumul, ne indeamna la nimicnicie. Uitati de ce ati plecat azi din casa si veti ajunge oriunde. Uitati cine a plecat din casa si va ajunge... altcineva. Reflectarea corecta a realitatii trecute face parte din plamadirea fluviului sensului. A pleca de la zero - inseamna a reveni pe prima treapta a scarii, a da drumul la vid peste noi.

Numai condamnarea celor care impiedica (de doua decenii) pedepsirea crimelor comise in deceniile precedente ne-ar permite sa urcam mai sus, sa reanimam increderea in societate, sa dezvoltam conditia umana.

Cangrena justitiei cere diagnostic, medicatie si chirurgie. Reparatia reala a metaprejudiciului, reabilitarea reala a dreptatii, deparazitarea. Depasind prezumtia legitimitatii automate a legii, trebuie sa folosim sistemul judiciar pentru a incrimina disfunctiile sale, cerind: judecarea judecatorilor, anchetarea anchetatorilor, administrarea administratorilor.

Iar daca... "nu va fi sa fie", trebuie ca macar revelarea faradelegii sa ne apere constiinta de golire. Nu putem valida tacind succesul unei strategii anti-justitiare, care reprezinta distrugerea conventiei sociale. Sa lasam urmasilor nostri concluzia ca teoria statului si dreptului e o diversiune? Daca ramine asa, orice "realist" va incerca sa eludeze legea, sa intre in benzile acaparatoare ale puterii, ca sa-si poata parazita semenii prinsi in plasa "legalitatii".

Uitati-va in jur si veti vedea ca, in ciuda aparentelor de

civilitate (omul nou isi inseala tot mai bine fratii) - chiar asta se intimpla. Romania a devenit un cuptor de mirsavii, in care domesticitii tarati si alienati putrezesc, zvircolindu-se in nisip miscator.

Putinii ireductibili, marginalizati, pot conchide ca timpul rabunzarii personale a revenit, ca celula umana individuala trebuie sa loveasca direct microbii care ataca societatea, nemaiasteptind interventia institutiilor - primele capturate de agresor. Dupa demisia dreptului, eu nu voi putea condamna pe cei care fac asta.

Dar un razboi generalizat - nu poate construi o societate organica.

Trebuie gasita o alta iesire, daca mai vrem sa creada cineva in conventia sociala.

10. Ce-am putea face?

Desigur, o problema de asemenea amploare ma depaseste total. Am dorit doar sa instig la cautarea colectiva a unei solutii, realizind ca solidaritatea, energia si rigoarea necesara sint problematice, din cauza disolutiei produse de agresiunea indelungata (si a manipularii prin care media confiscata ecraneaza nazuintele justitiare izolate).

Pot doar sugera proiecte la care m-am gindit in acesti ani:

- Intensificarea imediata (pina se estompeaza o parte a rostului, prin disparitia victimelor) a eforturilor pentru cercetarea si judecarea responsabililor, confiscarea averilor acaparate si mostenite (daca nu raspund pentru ce au facut parintii lor, de ce sa foloseasca mostenitorii jefuitorilor prada obtinuta, pentru a mentine in mizerie copiii victimelor?).

- Razboi total prescriptiei, pe aliniamentele semnalate mai sus.

- Deschiderea arhivelor, organizarea eficienta a fondurilor; facilitarea reperarii probelor; pedepsirea celor care au sabotat documentar justitia.

- Recurs la recursivitate: trecerea de la lupta pentru condamnarea crimei A1, la lupta pentru penalizarea crimei A2 - de nepedepsire a crimei A1; apoi, daca e nevoie, la denuntarea tainuirii crimei A2 , etc. La capatul unui lant oricît de lung de protejari comise prin statul acapatat - se va afla pedepsirea ultimului inel, pentru intreaga cascada.

- Judecarea crimelor comunismului inglobata (actualizata) in judecarea crimelor regimului de tranzitie - facute pentru protejarea si inavutirea faptasilor primei crime.

- Anularea tuturor privatizarilor, facute din averea comuna a fostilor prizonieri ai statului lagar, operata de gardieni (totdeauna nejustificat si deseori ilicit)- in numele unui proprietar nelegitim (statul opresor). Condamnarea celor care au instrainat sau distrus proprietatea comuna a cetatenilor romani.

- Legiferarea raspunderii politice pentru emiterea unor legi de

protejare a infractorilor, penalizarea drastica pentru delictul de uzurpare a statului. Pina nu demult, cuceritorii statului isi pedepsesau predecesorii (inamicii) fara multe formalisme, in numele justitiei revolutionare sau a dreptului international (a se vedea procesele de la Nurenberg, Belgrad , Bagdad, etc) . "Progresul juridic" ne-a aruncat in extrema contrara (spre bucuria criminalilor comunisti): crima prin lege pretinde acum inatacabilitate, eliminand si ultima reduta din calea uzurparilor politice: frica de pedeapsa - in cazul pierderii puterii.

- Combaterea falsei reprezentativitati, instaurarea democratiei reale (cit mai directe) bazate pe puterea cetateanului; legiferarea raspunderii politice, a contractului electoral, a transparentei totale a votarii in parlament.

- Sustinerea formatiunilor politice care propun masuri pentru judecarea regimului comunist si post-comunist, pentru confiscarea avutiilor prdate, pentru reformarea profunda a sistemului juridic.

- Masuri pentru ca procurorii sa raspunda pentru auto-sesizari "neglijate" sau NUP-uri nejustificate.

- Eliminarea oricarui privilegiu pentru cei aflati in slujba justitiei; suspendarea inamovibilitatii -in cazul activitatii vadit deficitare sau antijustitiare; responsabilitati penale si civile pentru anchetarea sau judecarea abuziva ; masuri pentru ca judecatorii sa-si actualizeze prezumtiile despre "legalitatea" comunista si post-comunista; asigurarea transparentei judiciare (care sa sprijine noi temeuri de recuzare- la ora actuala nici daca un judecator cotcodaceste in loc sa vorbeasca, nici daca neaga evidentele si calca legile- nu poate fi recuzat); responsabilitati concrete pentru eroarea si abuzul judiciar (concretizind articolul 52 din Constitutie).

- Prevederi de penalizare drastica a practicarii dolosive a avocaturii (aparare nefiresc de slaba a intereselor clientului, intelegeri cu partea adversa, prelungirea nejustificata a procesului, etc.).

- Formarea si sustinerea unor juristi profunzi, justii si liberi - care sa sa poata lupta pentru eliberarea justitiei.

- Combaterea formalismului si simplismului, obligatia de verificare a temeiurilor legitimitatii legii.

- Combinarea legilor noi cu interpretarea adecvata a celor vechi, respingindu-se aplicarea anti-justitiara a tezelor non-retroactivitatii.

- Detronarea "elitei" civice si politice "anticomuniste", care a confiscat pina acum rolul justitiar, deturnind cauza dreptatii spre supapa scuzelor simbolice, a reparatiilor "istorice", a reconcilierii- prin armistitiu semnat de impostori in numele victimelor. Acesti "fruntasi" care au compromis un razboi ce le depaseste capacitatile intelectuale, morale si energetice- trebuiau

sa se dea de mult deoparte

- "Lustratia" fostei nomenclaturi... dupa 20 de ani, este una din pistele false pe care sintem antrenati. Nu pentru ca "structurile noi" functioneaza normal cu oameni vechi, naraviti si dusmanosi. Dar discriminarea, fara un proces justificativ, a unor categorii sociale- reprezentate prin citeva stafii- nu este solutia. De ce sa ne transformam in victime calaii, sa ne spuna feciorasii comunisti ca sintem la fel cu parintii lor? Nu putem reabilita justitia decit pedepsind motivat, penal si civil, numai pe cei care au participat la pedepsirea nevinovatilor. Crimele dintre 1944-1989 trebuie judecate, pentru a epura aparatul de stat, nu numai de cei care le-au comis (multi disparuti in tihna) ci mai ales de cei care i-au protejat dupa 1990, de noua nomenclatura. Nu aplicind punctul 8 mai poate fi curatit statul de actualii sai uzurpatori- ci trimitindu-i dupa gratii pe infractorii FSN si complicii lor, pentru a se cai, in condictii adecvate, ca au impiedicat judecarea crimelor comunismului pina azi, ca au blocat accesul la dovezi, ca au sprijinit economic vinovatii, ca au deturnat revolutia de eliberare anticomunista, ca au jefuit (printr-o "privatizare" frauduloasa si devastatoare) detinutii eliberati din lagarul comunist".

- Studierea patologiei juridice; revelarea crimei facuta prin stat (lege); denuntarea uzurparii institutionale (intru capturarea cetatenilor) ca temei de delegitimare a legii; revelarea calitatii de anticorp a luptatorilor pentru un stat eliberat de paraziti- care nu trebuie considerati "anarhisti".

- Educatie justitiara. Tinara generatie nu va sprijini reabilitarea dreptului, daca nu intelege efectul patologiei juridice asupra societatii trecute, prezente si viitoare.

- Cucerirea unor instrumente mediatice care sa permita explicarea misiunii justitiare- fara de care nu se poate obtine sprijinul populatiei in propria ei eliberare.

- Depasirea paraliziei create de dezamagirea fata de ce s-a intimplat pina acum.

- Crearea unei retele de "solidaritate justitiara" (vezi proiectul CIVES lansat la 18 decembrie 2008) care sa sustina coagularea unui Sistem anticorp, care sa poata infrunta cu sanse mai mari justitia criminalizata.

Etc.

Poate zice vreun "justitiar" ca nu avem ce face? Se poate dezerta cu constiinta impacata?

L-am intrebat de curind pe Gavril Vatamaniuc, pe Cicerone Ionitoiu, pe Viorel Roventu ce sa fac, daca sufletul ma indeamna continuu sa nu renunt... si mintea imi spune continuu sa ma retrag, pentru ca nu am linga cine lupta.

Roventu: Ce conteaza ce am facut noi in trecut, daca nu stim ce sa

facem de acum incolo?

Vatamaniuc: Toata viata m-a sfisiat aceasta intrebare, cu ea am trait acolo in munti, rezistind.

Ionitoiu: Minteia vorbeste pentru tine, sufletul - pentru poporul roman.

Sint curios ce crezi tu, cititorule?

Ioan Rosca

12 decembrie 2009